

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobce: A. Š.**, zastoupen Mgr. Danou Holou, advokátkou, se sídlem Přemyslovců 2045, Louny, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2002, č. j. OAM - 826/LE - 04 - C08 - 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 59 Az 225/2003 - 31 ze dne 30. 9. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce Mgr. Daně Holé, se sídlem Přemyslovců 2045, Louny, **se** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku byla žádost o udělení azylu výše jmenovaného žadatele o azyl (dále jen „stěžovatel“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že stěžovatel pobýval na území České republiky od roku 1986, od roku 1992 pak nelegálně, a proto bylo nepochybně zjištěno, že o azyl v roce 2002 požádal, aby se tak vyhnul hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, v níž uvedl, že žalovaný nepochopil jeho případ úplně správně a některé skutečnosti nepřesně zformuloval. Dále zdůraznil národnostní rozepře, které jsou v Kazachstánu běžnou realitou a vláda a jiné orgány se snaží je tutlat.

O žalobě, jež byla ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupena Vrchním soudem v Praze příslušnému Krajskému soudu v Plzni, rozhodl uvedený krajský soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2003, Č. j. 59 Az 225/2003 - 31, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když v daném případě rozhodl v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť tento závěr vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a jeho výrok nebyl napaden ani podanou žalobou.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel dne 28 11. 2003 kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), přičemž uvádí, že se žalovaný ani soud dostatečně nezabýval obsahovou stránkou jeho tvrzení a nezjistil tak přesně a úplně skutečný stav věci. Jelikož sám splňuje podmínky § 12, 14 a 91 zákona o azylu, pochybil žalovaný i soud rovněž v právní kvalifikaci. Stěžovatel proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Plzni byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Dle § 104 odst. 4 je kasační stížnost nepřípustná, pokud se opírá o jiné důvody než uvedené v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Z obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jelikož ale v žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyjádřil pouze nesouhlas se závěry, které byly v jeho věci učiněny, nikoli ovšem s rozsahem a způsobem provedeného dokazování, je kasační stížnost přípustná toliko pouze v rozsahu kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poté napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel přípustně uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu zdejší soud především zjistil, že stěžovatel přišel do České republiky v rámci výkonu řádné vojenské služby, po jejím vykonání zůstal u armády jako civilní zaměstnanec a po odchodu sovětských vojsk z území České republiky, tj. od roku 1992, zde zůstal nelegálně. Po území republiky se svobodně pohyboval,

před rokem 1992 též příležitostně navštěvoval Kazachstán v rámci dovolených. Dne 8. 5. 2002 byl zadržen orgány cizinecké policie a jako cizinec bez platných dokladů byl umístěn do Z. p. z. c. v B., kde požádal o azyl.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle § 16 odst. 1 písm. k) se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže cizinec podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil. Aplikoval při tom správnou právní normu, kterou správně interpretoval. Ze stěžovatelových výpovědí i obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že podmínky uvedené v citovaném ustanovení zákona o azylu byly zcela splněny. Stěžovateli nebránila po dobu nejméně deseti let žádná objektivní překážka v tom, aby mohl požádat o azyl. On však tak učinil až poté, co byl zadržen orgány cizinecké policie a bezprostředně mu hrozilo vyhoštění z území České republiky. K námitkám stěžovatele pak zdejší soud uvádí, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Jelikož ani sám stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu nijak nezpochybnil aplikaci § 16 odst. 1 písm. k) na jeho případ, nelze žalovanému vytýkat, že se podrobně nezabýval případnou existencí důvodu pro udělení azylu podle § 12 tohoto zákona, neboť by to bylo nadbytečné. Řečeno jinými slovy: i když by žalovaný shledal, že stěžovatel byl v zemi původu skutečně pronásledován z politických či jiných zákonem předpokládaných důvodů, nezakládalo by to jeho právo na udělení azylu, jestliže byly splněny předpoklady aplikace § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Totéž platí i ve vztahu k posouzení splnění podmínek podle § 14 a 91 zákona o azylu (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 409/2004 Sb. NSS). Pakliže se žalovaný splněním podmínek dle uvedených ustanovení v případě stěžovatele zabýval, učinil tak nadbytečně, což ovšem nemá vliv na správnost jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.

Žalovaný i Krajský soud v Plzni proto postupoval správně, když v případě stěžovatele shledal důvody pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné dle § 16 písm. k) zákona o azylu a podle toho rozhodl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ostatně stěžovatel byl chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Odměna právní zástupkyni stěžovatele, která byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2005, č. j. 59 Az 225/2003 - 80, nebyla přiznána, jelikož z obsahu soudního spisu soud neshledal žádné úkony právní služby, které by výše jmenovaná advokátka v tomto řízení provedla, a ona sama soudu písemně sdělila, že žádné úkony neučinila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu